

Registratør, saa af Indenrigsministeren og saa af Domstolene, ligesom det heller ikke synes at være saa ganske i sin Orden saaledes at sammenblende den administrative og judicielle Afgjørelse paa dette Omraade. Paa den anden Side har Udvalget imidlertid forment, at man ikke uden særdeles vigtige Grunde i dette Forhold bør — hvad der jo ogsaa har været Regjeringens Mening, da Lovforslaget forelagdes — henvise til administrativ Afgjørelse mere end høist nødvendigt, men at man, hvor praktiske Hensyn ikke gjøre det utilraadeligt, skulde i disse privatretlige Forhold beholde den judicielle Afgjørelse i alle Tilfælde. Derfor er man endogsaa gaaet saa vidt, at man har ment, at det skal være Gjenstand for Domstolenes Afgjørelse, naar Nogen klager over, at Mærket bestaar i Tal, Ord eller Bogstaver, eller naar Nogen klager over, at der er anmeldt et Mærke, som er en Andens Tilvirkningssted for de Varer, paa hvilke Mærket er sat. Derimod med Hensyn til Indregistrering af et Varemærke, som indeholder et offentligt Vaaben eller Mærke eller en Fremstilling, der kunde vække offentlig Forargelse, har Udvalget anset det for nødvendigt at forbeholde Administrationen Ret til at forlange, at Indregistrering af et saadant Mærke negtes. Med Hensyn til det Første, offentligt Vaaben eller Mærke, kan det jo meget let være undskyldeligt, at Registratør ikke er bekendt med, at det er offentligt Vaaben eller Mærke, der saaledes bliver indbragt til Indregistrering, og at han altsaa af en Feiltagelse kan indregistrere det. Begrebet om offentligt Mærke er jo desuden ogsaa meget vagt. Jeg skal nævne et Exempel paa offentlige Mærker, fordi jeg veed, at der foregaar meget Misbrug i den Henseende, nemlig Udstillingsmedailler. Jeg antager, at Udstillingsmedailler maa betragtes som et offentligt Mærke, og at Ingen kan faae Udstillingsmedaillen indregistreret som Varemærke for sine Gjenstande. Det er Stik og Brug, at Folk anbringe Afbildninger af Udstillingsmedailler paa Gjenstande, som maaske aldrig nogensinde have været paa en Udstilling, og jeg har ligeledes selv set, at man i Frankrig undertiden bruger at anbringe f. Ex. en Afbildning af Weslegionens Kors paa forskellige Gjenstande for at give det Udseende af, at Vedkommende har gjort sig særlig fortjent af Fædrelandet ved Frembringelse af saadanne Ting. Jeg antager, som sagt, at baade Udstillingsmedailler og Ordenstegn maa henregnes til offentlige Mærker, paa hvis Anbringelse Ingen kan faae Eneret, og det Samme er jo Tilfældet med offentlige Vaaben. Det Tilfælde er jo indtruffet — det har jeg selv set, og det har været Gjenstand for Sag, ikke her i Landet men andetsteds — at der paa Regnepenge var anbragt netop det samme Vaaben, som staar paa de engelske Guineer, hvilket selvfølgelig blev straffet, og saaledes kunde det jo

ogsaa finde Sted her i Landet, at en Mand kunde anbringe et Møntmærke paa Regnepenge, hvorved disse kom til at ligne vore Guldmønter. Ligeledes forholder det sig med Fremstillinger, som kunne vække offentlig Forargelse. I saa Henseende er det jo meget let at gjøre et Billede saaledes, at det ved første Blik synes meget uskyldigt, saa at Registratør ikke opdager det Forargelige. Der er navnlig een Maade, hvorpaa det sker, nemlig at man paa Billeder med Landskaber og Træer lader de hvide Rum imellem Grenene ved disse Konturer danne Figurer, som man først senere faar Øie paa, og som kunne vække Forargelse, i hvilke Tilfælde det er meget naturligt, at Registratør, idet han ser paa et saadant Billede, ikke strax lægger Mærke til en saadan Fremstillings egentlige Beskaffenhed eller Diemed. Det vilde dog efter Udvalgets Mening være høist urimeligt, om det Offentlige da skulde anlægge Sag mod Vedkommende for at faae et saadant Mærke, som af en Feiltagelse fra Registratørs Side er blevet indregistreret, atter udsløttet, saa at Vedkommende altsaa, saalænge den Sag staar paa, skulde kunne bruge en saadan forargelig Fremstilling. Det er de eneste to Tilfælde, i hvilke man har forbeholdt Administrationen en Afgjørelse af disse Spørgsmaal. Med Hensyn til alle andre maa henvises til § 16, som indeholder den almindelige Regel om Udsløttelse af et indregistreret Mærke efter Dom. Af denne Grund er det altsaa, at man har stillet Ændringsforslaget under Nr. 6, hvorved man har forbeholdt Administrationen Ret til at lade udsløtte saadanne Mærker, som omhandles under den foregaaende Paragraf, § 6, Nr. 3 og 4. — Med Hensyn til § 7 skal jeg endnu blot bemærke, at, dersom Ændringsforslaget under Nr. 11 vedtages, tør jeg haabe, at det maa blive betragtet som Redaktionsforandring, at Ordet „trede Stykke i § 12“ forandres til „andet Stykke“. Jeg tror, at det er sedvansmæssigt, at man, naar der saaledes sker Forandring i Antallet af Stykker eller Paragrafer, retter Talene. Derfor er der ikke stillet noget specielt Ændringsforslag i saa Henseende. Det Samme er Tilfældet med det paafølgende Stykke i § 7, hvor der staar Nr. 3, det maa rettes til 4, forsaavidt Ændringsforslag under Nr. 6 vedtages. Ligeledes vil i saa Tilfælde Nr. 3 i § 7 være at rette til Nr. 4 og Nr. 4 til Nr. 5. Med Hensyn til § 9 har Udvalget ment, at det sidste Stykke, som indeholder, i hvilke Tilfælde der ikke skal erlægges Kjendelse, maatte gaa ud som overflødig. Særligt vilde der jo i ethvert Fald være at foretage en Forandring i § 9, dersom Ændringsforslaget under Nr. 1 vedtages, idet der ogsaa i § 9 forekommer denne Forudsætning om, at Varemærker anmeldes for et vist Slags Varer. Endelig skal jeg endnu blot bemærke med Hensyn